

Візок під дощем — із різним начинням, щітками, —  
Запряжений поні, а поруч подружжя, що теж  
Змокріло і ледве ворухить ногами.  
Хазяїн ступа на чолі, розмовляючи сам із собою.  
Іде повільніше, аніж похоронний кортеж,  
Бурмоче, мов псалми, хвалу незугарному краму,  
Вимахує в такт велетенською диво-мітлою,  
Наче керує оркестру мінорною грою.

Слідком за старим дріботить непоквапливо поні.  
І рухи його, як в хазяїна, теж монотонні:  
Спинився хазяїн — спиняється поні, до всього байдужий,  
Напевно, слабкий, неборака, й недужий,  
Радіє нагоді спочить при якійсь перепоні,  
Чвала по калюжах хисткою ходою,  
Тягнути візка з вантажем як годиться не в силі —  
Візок підпиhaє бідагу своєю вагою  
На кожній ковбані та першому-ліпшому схилі.

А збоку іде по бруківці хазяїна жінка.  
На жінці тій біла,  
Заляпана брудом, до нитки змокріла,  
Така широченна опинка.  
Хазяйка із щіткою теж, та несе її, як немовля,  
Й собі щось під ніс промовля,  
Неначе думками далеко-далеко витає...  
А біла її фартушина до ніг прилипає.  
Отак вони втрюх, здощавілі, похмуро прошкують.  
А краму в них не купують.

Перекладач: Є. Крижєвич